

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

navrhovatele: **MUDr. V. M.**
zastoupený Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem
se sídlem třída Kpt. Jaroše 1922/3, 602 00 Brno

proti
odpůrkyni: **Hygienická stanice Moravskoslezského kraje**
Na Bělidle 724/7, 702 00 Moravská Ostrava

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrkyně č. 18/2020,

takto:

- I. Změna návrhu, aby soud zrušil mimořádné opatření odpůrkyně č. 21/2020, **se připouští.**
- II. Návrh se **zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Navrhovatel se svým návrhem doručeným soudu dne 7. 7. 2020 domáhal původně zrušení mimořádných opatření odpůrkyně č. 10/2020 a 11/2020, přijatých k ochraně obyvatelstva a prevence nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění covid-19 způsobené novým koronavirem SARSCoV-2. Následně v návaznosti na postup odpůrkyně, která opakovaně vydávala další mimořádná opatření, kterými rušila opatření předchozí, měnil svou žalobu naposledy návrhem z 18. 8. 2020, kterým požadoval připuštění změny žaloby tak, že se napadá nově přijaté opatření č. 21/2020.
2. Krajský soud s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2020 č. j. 6 As 88/2020-44 změnu žaloby podle § 95 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) připustil, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

Žalobní body:

3. Navrhovatel svůj návrh směřoval zejména do té části opatření, zakazující pohyb a pobyt všech osob bez ochranných prostředků dýchacích cest, které brání šíření kapének, ve všech vnitřních prostorách staveb, mimo bydliště, a v motorových vozidlech, s výjimkou, jsou-li sami v uzavřeném vozidle, nebo pokud cestují společně s ostatními členy domácnosti (pozn. soudu původně bod 16. mimořádného opatření odpůrkyně č. 10/2020, částečně bod 2. mimořádného opatření č. 11/2020 a bod 9. nyní napadeného opatření). Navrhovatel uvedl, že se ho opatření závažným způsobem dotýká, neboť za prací i v rámci soukromého života pravidelně cestuje na území dotčené daným opatřením a je tak povinen nosit ochranné prostředky, navíc je omezen i dalšími opatřeními, týkajícími se hromadných akcí, provozu, služeb apod. (navrhovatel tak mířil na bod mimořádného opatření omezující konání hromadných akcí ve venkovních prostorách a vnitřních prostorách omezující provoz stravovacích služeb a omezující provozování koupališť).
4. Svou námitku upřesnil tak, že je povinen zakrýt si obličej bez toho, aby jej stát vybavil prostředkem, např. zdravotní rouškou, a je tak povinen si tento ochranný prostředek pořídit na vlastní náklady, což zasahuje do jeho majetkové sféry.
5. Tím, že osoby, se kterými se setkává, musí mít zakrytý obličej (konkrétně např. provozovatelé holičství) a navrhovatel nevidí obličej osoby, se kterou se v rámci přijímání služby či na hromadných akcích setkává, je zasaženo do jeho práv stejně, jak to vyjádřil Evropský soud pro lidská práva ve Štrasburku dne 1. 7. 2014, v případě S. A. S. proti Francii, podle něž je zahalování se šátkem něco, co porušuje respekt pro minimální soubor hodnot otevřené demokratické společnosti, když studie pocházející zejména z arabského světa, kde je tradicí nošení burky, dokládají negativní zdravotní dopady zakrývání obličeje šátkem.
6. Navrhovatel dále namítal absenci pravomoci odpůrkyně k vydání předmětných opatření, když ustanovení § 82 odst. 2 písm. m) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví (dále jen „zákon o veřejném zdraví“) ani ve spojení s § 62 odst. 1 písm. i) téhož zákona nezakládá pravomoc odpůrkyně vydat opatření, které je žalobou napadáno. To platí zejména za situace, kdy za porušení povinnosti uložené uvedeným opatřením lze uložit pokutu až do výše 3 000 000 Kč, což je astronomická výše. Za této situace musí být meze pro uložení dané povinnosti zákonodárcem vymezeny jednoznačným způsobem, a pokud

se jedná o ustanovení zmocňující správní orgán k vydání opatření, je nutné meze zákona vykládat jediné restriktivně.

7. Podle navrhovatele není napadené opatření dostatečně odůvodněno. Vydává – li odpůrkyně opatření aplikující § 69 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně veřejného zdraví, např. k dočasnému zákazu využívání vody ke koupání, běžně v jeho odůvodnění vysvětlí, že jakost vody nevyhovuje hygienickým požadavkům, v čem je tento stav ohrožující pro lidské zdraví, a také, co se má stát, aby byl zákaz zrušen. Napadené opatření přitom obsahuje toliko vágní odůvodnění, které nespecifikuje, proč lze aktuální situaci označit za epidemii, když přitom, pokud jde o chřipku, epidemický práh se v České republice pohybuje mezi 1 600 a 1 800 nemocných na 100 000 obyvatel, což znamená, že o epidemii by se jednalo v případě, kdyby bylo v české populaci alespoň 160 000 nakažených. S covid bylo naposledy evidováno méně než 5 000 pozitivních osob, v naprosté většině bez příznaků, a podle názoru navrhovatele se tak o epidemii nejedná.
8. Navrhovatel dále vytkl odpůrkyni, že k vydání opatření obecné povahy nevedla spis.
9. Konečně navrhovatel namítl nepřiměřenost přijatého opatření. Navrhovatel poukázal na epidemii prasečí chřipky a praxi v té době přijatou a rovněž na opakovanou sezónní epidemii běžné chřipky, na kterou onemocní 5 – 10 % obyvatel v podmínkách České republiky, tedy zhruba 500 000 – 1 000 000 obyvatel, a tvrdí, že kritérium potřebnosti nebylo splněno a nebyla dodržena proporcionalita. Zásahy státu by měly mít minimální a nastupovat by měly jen tehdy, jsou-li nezbytné ve veřejném zájmu. Závažnost veřejného zájmu by měla být poměřována se zájmem, do kterého je zasahováno. V posuzované věci nebylo nutno přijímat uvedené opatření, protože by situaci bylo možno řešit doporučením odborníků, vysvětlením vlády, resp. ministerstva, přičemž navrhovatel je přesvědčen, že by občané rozumná doporučení následovali. Podle názoru navrhovatele není možné přijmout omezující opatření, aniž by bylo jasné, co jimi přesně je sledováno a kdy potřeba daných omezujících opatření pozbude potřebnosti.
10. V návaznosti na změnu žaloby navrhovatel předložil pokladní doklad dokladující nákup navrhovatel v prodejně potravin COOP v Ostravici a návštěvu kavárny Dvoreček ve Frýdku – Místku ve dnech 15. a 21. srpna.

Stanovisko odpůrkyně

11. Odpůrkyně navrhla odmítnutí návrhu pro nepřípustnost. Napadená mimořádná opatření byla postupně rušena, což platí i pro naposledy napadnuté rozhodnutí č. 21/2020, které bylo platně zrušeno dne 28. 8. 2020 bez náhrady s tím, že jeho účinnost skončí v den jednání soudu ve 23:59 hod.
12. Dále odpůrkyně uvedla, že napadený akt není opatřením obecné povahy, naopak právním předpisem *sui generis*. Mimořádná opatření totiž mohou vydávána jak ve formě rozhodnutí nebo opatření obecné povahy, tak i ve formě právních předpisů. Napadený akt není ani soudně přezkoumatelným rozhodnutím vydaným ve správním řízení a ani opatřením obecné povahy, ale je právním předpisem podle § 85 zákona o veřejném zdraví, když o svém záměru vydat předmětný právní předpis odpůrkyně informovala v souladu s odst. 2 téhož ustanovení ministerstvo zdravotnictví.
13. V případě, že by krajský soud dospěl k jinému závěru, odpůrkyně tvrdila, že návrh není důvodný, neboť opatření není nepřezkoumatelné. Opatření obecné povahy se podle § 94a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví vydává bez řízení. Nároky navrhovatel na

odůvodnění mimořádných opatření jsou nerealizovatelné. Napadená opatření jsou přiměřená, neboť jejich základním cílem bylo eliminovat šíření daného onemocnění v populaci na daném území.

14. U jednání oba účastníci na svých názorech setrvali.

Posouzení krajským soudem

Skutková zjištění

15. Z mimořádného opatření odpůrkyně č. 21/2020 ze dne 14. 8. 2020 a téhož dne vyvěšeného na úřední desce odpůrkyně vyplývá, že odpůrkyně nařídila mimořádné opatření při epidemii s účinností od 14. 8. 2020 od 12 hodin do odvolání na území obcí Frýdek – Místek, Frýdlant nad Ostravicí, Třinec, Jablunkov a všech obcí, pro které vykonávají rozšířenou působnost, spočívající mj. „v omezení provozování zotavovacích akcí ve smyslu § 8 zákona o veřejném zdraví a jiných podobných akcí ve smyslu § 12 téhož zákona, tak, že provozovatel musí dodržovat následující pravidla“ (následuje výčet pravidel; bod 3. opatření), „v omezení provozování umělého koupaliště (plavecký bazén, koupelový bazén, bazén pro kojence a batolata, brouzdaliště) tak, že jejich provozovatel musí zajistit dodržování následující pravidla“ (následuje výčet pravidel; bod 4. opatření), a „v zákazu pohybu a pobytu všech osob bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa), jako je respirátor bez výdechového ventilu, rouška, ústenka, šátek, šála nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to ve všech vnitřních prostorách staveb mimo bydliště a v motorových vozidlech včetně taxislužby, vozidlech veřejné dopravy a dopravy pro přepravu zaměstnanců, a to s výjimkou pro:“ (následuje výčet výjimek pod písmeny a – r; bod 9. opatření). Důvodem vydání mimořádného opatření je nárůst počtu osob ke 12. srpnu 2020, u kterých byla prokázána nákaza covid-19 na území celého Moravskoslezského kraje, vyjma území Bruntál, přičemž jsou zde uvedeny jak počet nových lokálních ohnisek nákazy, tak celkem nové případy nákazy v členění od 30. 7. 2020 do 5. 8. 2020 a 6. 8. 2020 do 12. 8. 2020. Odpůrkyně v odůvodnění uvádí, že v okrese Frýdek – Místek byl zjištěn náhlý nárůst sedmidenní kumulativní incidence (pozn. soudu: počet nově nemocných za časový úsek vztahený na populační jednotku), která překračuje hodnotu 25 případů na 100 000 obyvatel, a prevalence (pozn. soudu: počet pacientů s daným onemocněním v určitém okamžiku) nad 100 případů na 100 000 obyvatel, která je způsobena masivním zachytem pozitivních případů ve spojení s významným ohniskem nákazy, z velké části s asymptomatickým nebo mírným průběhem nákazy. V návaznosti na tuto aktuální epidemiologickou situaci je hlavním cílem vydání mimořádného opatření přerušit cestu přenosu nákazy a zabránit rozšíření nákazy v populaci, když mezi klíčová opatření patří možnost účinného přerušení šíření nákazy mezi jednotlivci a v celé populaci používáním prostředků individuální ochrany a ochrana rizikových skupin obyvatelstva. Jedná se o nákazu, která se přenáší cestou kontaminovaných kapének aerosolu, a proto byla přijata opatření týkající se povinnosti používání ochranných prostředků dýchacích cest se stanovenými výjimkami. Hlavním cílem mimořádného opatření je přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů stejně jako negativních dopadů na ekonomiku.

16. Další důkazy krajský soud neprováděl, neboť i v případě, že by prokázaly tvrzení navrhovatele, nemělo by to vliv na rozhodnutí ve věci.

Povaha napadeného právního aktu

17. Podle § 82 odst. 2 písm. m) zákona o ochraně veřejného zdraví, *krajské hygienické stanici náleží nařizovat mimořádná opatření při epidemii a nebezpečí jejího vzniku (...), pokud není příslušné ministerstvo zdravotnictví, a rozhodovat o jejich ukončení včetně uvolnění výrobku na trh nebo do oběhu.*
18. Podle § 94a odst. 2 zákona o ochraně zdraví, *opatření (...) na úseku předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění (...) podle § 82 odst. 2 písm. l), m), p), které se týkají obecně vymezeného okruhu adresátů (...), vydá příslušný orgán ochrany veřejného zdraví jako opatření obecné povahy. Opatření obecné povahy se vydává bez řízení o návrhu opatření obecné povahy. Toto opatření obecné povahy nabývá účinnosti dnem vyvěšení na úřední desce orgánu ochrany veřejného zdraví, který opatření vydal a vyvěšuje se na dobu nejméně 15 dnů.*
19. Z uvedeného je zřejmé, že zákon o ochraně veřejného zdraví pro případ vydání mimořádného opatření při epidemii a nebezpečí jejího vzniku stanovil jeho formu jako opatření obecné povahy, týká – li se obecně vymezeného okruhu adresátů, což je posuzovaný případ, neboť předmětné mimořádné opatření nemá konkrétní adresáty. Ustanovení § 94a odst. 2 zákona o veřejném zdraví, je speciální úpravou k § 85 odst. 1 zákona o veřejném zdraví, kterého se odpůrkyně dovolává, neboť toto stanoví obecnou úpravu možnosti odpůrkyně stanovit mimořádné opatření při epidemii a nebezpečí jejího vzniku právním předpisem. Jedná – li se však o opatření na úseku předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění, týkající se obecně vymezeného okruhu adresátů, platí speciální úprava v citovaném § 94a odst. 2 zákona o veřejném zdraví. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 As 88/2020-44 dne 4. 6. 2020, pokud je pro mimořádné opatření zákonem výslovně stanovená forma opatření obecné povahy, není ponechán prostor pro zpochybnění pravomoci správních soudů přezkumu těchto mimořádných opatření. V opačném případě by se tato mimořádná opatření ocitla zcela mimo možnost soudního přezkumu. Krajský soud tak uzavřel, že námitka odpůrkyně spočívající v tom, že zde není dána pravomoc krajského soudu posuzovat napadený právní akt, neboť se jedná o právní předpis, není důvodná.

Pravomoc odpůrkyně vydat předmětné mimořádné opatření

20. Dále se krajský soud zabýval pravomocí odpůrkyně vydat předmětné mimořádné opatření. Jak vyplývá ze shora citovaného § 82 odst. 2 písm. m) zákona o veřejném zdraví, odpůrkyni náleží nařizovat mimořádná opatření *při epidemii a nebezpečí jejího vzniku*, při *předcházení vzniku a šíření infekčních onemocnění* pak mimořádná opatření ve formě opatření obecné povahy (§94a odst. 2 zákona o veřejném zdraví). Zákon neobsahuje speciální definici výrazu epidemie, lze jej tedy vyložit v obecné formě, jako časově a místně ohraničený hromadný výskyt infekční nemoci. Jedná – li se o epidemii velkého rozsahu, nazývá se pandemií (viz Slovník cizích slov, kolektiv autorů a konzultantů, Encyklopedický dům, spol. s r. o., Praha 1996, s. 89, 250). Podle § 2 odst. 5 zákona o veřejném zdraví se *infekčním onemocněním rozumí příznakové i bezpříznakové onemocnění vyvolané původcem infekce nebo jeho toxinem, které vzniká v důsledku přenosu tohoto původce nebo jeho toxinu z nakažené fyzické osoby, zvířete nebo neživého substrátu na vnímavou fyzickou osobu*. Rozšíření onemocnění vyvolané virem SARSCoV-2 a označované covid 19 je přinejmenším epidemií, když Světová zdravotnická organizace dne 11. 3. 2020 epidemii koronaviru vyhlásila dokonce za pandemií. Jak vyplývá z posuzovaného opatření, je vydáváno za účelem přerušit epidemický proces a zastavit epidemii, spočívající v šíření interhumánně přenosného onemocnění covid 19, šířeného kontaminovanými kapátkami.

Opatření je tak vydáváno při předcházení vzniku a šíření infekčního onemocnění covid 19 a pravomoc odpůrkyně k vydání mimořádného opatření obecně je dána.

21. Co se rozumí mimořádnými opatřeními, stanoví § 69 odst. 1 zákona o veřejném, přičemž podle písm. i) se jím rozumí *zákaz nebo nařízení další určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku*. Navrhovatel nedostatek pravomoci vztahuje zejména k povinnosti zakrývat si nos a ústa v opatření uvedenými prostředky (dále jen „příkaz nošení roušek“), což pod citovaný § 69 odst. 1 písm. i) zákona o veřejném zdraví lze podřadit, neboť jde o prostředky k zabránění přenosu infikovaných kapének (jak je uvedeno v bodě 9. mimořádného opatření). Sleduje – li mimořádné opatření cíl přerušení infekce šířené kapénkami, pak příkaz užít prostředek zabraňující šíření kapének je nepochybně opatřením k likvidaci epidemie nebo jejího vzniku a zabránění vzniku a šíření infekční nemoci. Krajský soud se neztotožňuje s názorem, že jde o rozšiřující výklad daného ustanovení, neboť se jím nekonstituuje další oblast, kterou by byl odpůrkyně oprávněn upravovat; jde o podřazení skutku pod neurčitý právní pojem.
22. Na uvedeném nic nemění výše pokuty, která podle navrhovatele za porušení mimořádného opatření hrozí, neboť tato otázka by byla řešena až v řízení o uložení takové pokuty.

Námitka nevedení správního spisu

23. Navrhovatel dále namítl vadu řízení spočívající v nevedení správního spisu. Podle citovaného § 94a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, *opatření obecné povahy se vydává bez řízení o návrhu opatření obecné povahy*. Podle § 17 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“) se spis vede „v každé věci“, tedy v každém správním řízení, neboť předmětem řízení je vždy určitá věc (§9, §67 odst. 1 s. ř.). Vydává – li se však mimořádné opatření bez řízení, je prvním úkonem ve věci samotné opatření a vedení spisu před jeho vydáním jednak nepřípadá do úvahy a jednak jej správní řád nevyžaduje. Ani tato námitka navrhovatele není důvodná.

Námitka nedostatečného odůvodnění mimořádného opatření a námitka jeho nepřiměřenosti

24. Námitka nedostatečného odůvodnění napadených opatření úzce souvisí s poslední, a to stěžejní námitkou nepřiměřenosti přijatého opatření. Krajský soud předně podotýká, že přezkoumávaným opatřením je opatření č. 21/2020, které obsahuje odůvodnění, jak bylo uvedeno výše. Odůvodnění mimořádného opatření krajský soud považuje za přezkoumatelné, neboť z něj vyplývá, za jakých skutkových okolností bylo přijato, co je jeho cílem a proč má odpůrkyně za to, že přijaté odpůrkyně je způsobilé cíle dosáhnout.
25. Otázkou je, zda z odůvodnění vyplývá i přiměřenost přijatého opatření. Posouzení přiměřenosti přijatého opatření obecné povahy je tzv. pátým krokem algoritmu přezkumu, jak jej konstituoval Nejvyšší správní soud již v jednom z prvních rozhodnutí týkajících se přezkumu opatření obecné povahy pod č. j. 1 Ao 1/2005 – 98, který je – s přihlédnutím ke změnám úpravy soudního přezkumu opatření obecné povahy – používám dosud. Judikatura správních soudů se proto otázkou přiměřenosti opakovaně zabývala. Vychází z teze, že soudům nepřísluší hodnotit proporcionalitu přijatého řešení v první linii, mohou pouze posoudit, jak se s touto otázkou vypořádal v odůvodnění odpůrce (zde odpůrkyně; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ao 5/2011 – 43 a nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1472/12). Tato teze je v posuzované věci aplikovatelná pouze částečně. Judikatura je totiž postavena na přezkumu územních plánů, které jsou nejčastěji

posuzovaným opatřením obecné povahy, jehož přijetí předchází správní řízení, přičemž pouze námitky, uplatněné ve správním řízení, lze namítat v řízení soudním, jehož předmětem je právě jejich vypořádání v odůvodnění přijatého opatření obecné povahy.

26. V posuzované věci však řízení vydání mimořádného opatření nepředcházelo, odpůrkyně tak nemohla na námitky navrhovatele reagovat v odůvodnění opatření. Soudní přezkum je tak posunut do polohy, kdy odpovídá na otázku, zda napadené mimořádné opatření ve světle námitek navrhovatele obстоjí, či nikoliv, aniž by na ně konkrétně odůvodnění odpovídalo. Jak dovodila jak soudní praxe (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Ao 1/2009 – 120), tak právní teorie (viz např. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwews ČR, 2019, str. 900n), soudy při přezkumu proporcionality vycházejí ze zásady subsidiarity a minimalizace zásahu do práv adresátů, tedy posouzení, zda se odpůrci (zde odpůrkyni) podařilo zkoordinovat veřejné zájmy, k jejichž ochraně přijaté opatření směřuje, a soukromé zájmy, do kterých je opatřením zasazeno.
27. Podle odpůrkyně je veřejným zájmem ochrana společnosti před šířením infekčního onemocnění covid-19, a to z důvodu nárůstu lokálních ohnisek v území, kterých se mimořádné opatření týká, a nárůstu onemocnění konkrétními případy. Navrhovatel tvrdí zásah do svých práv tím, že je nucen nosit roušku a strpět, že ostatní osoby zejména při poskytování služeb (akcentováno je např. holičství nebo následně koupě zboží v obchodě a koupě kávy v kavárně) rovněž měly roušky a on jim neviděl celý obličej, a to, ačkoliv nebydlí na území, kterého se napadené rozhodnutí týká, protože vzhledem k blízkosti tohoto území k jeho bydlišti se po něm pohybuje z důvodů pracovních, rodinných a přátelských.
28. Jak bylo uvedeno shora, posuzované mimořádné opatření žádnou úvahu o přiměřenosti zásahu ve vztahu k namítaným právům žalobce, a výslovně ani obecně ve vztahu k jeho adresátům, neobsahuje, závěr úvahy o přiměřenosti lze pouze implicitně dovodit ze samého faktu přijetí opatření. Krajský soud však má za to, že odůvodnění, jak bylo přijato, výjimečně obstojí, a to z níže uvedených důvodů.
29. Výjimečnost krajský soud spatřuje v povaze infekčního onemocnění, jehož šíření má za cíl opatření zabránit. Nejedná se totiž o onemocnění běžně známé, ale o onemocnění nové, způsobené novým typem viru, jehož objevení se dosud nebylo spolehlivě ani lokalizováno, ani vysvětleno, onemocnění se vyskytuje (resp. bylo zjištěno) teprve na konci loňského roku v Číně, tedy před krátkou dobou a nadto ve státě, kde mezinárodní spolupráce při výměně informací není bez potíží, projevy onemocnění zahrnují celou šíři, od nespecifických, ba dokonce bezpříznakových, po velmi závažné až dramatické, a jeho důsledky pro nemocného zahrnují rovněž v celou šíři, od prakticky žádných seznatelných (jak lze soudit alespoň v krátké době od doby prvních uzdravených) po smrt. Vzhledem k rozporným názorům na onemocnění mezi odporníky nelze v tuto chvíli hovořit o standardu ve smyslu lege artis, o čemž svědčí i samotná argumentace navrhovatele. Tyto informace jsou obecně známy a není proto třeba je prokazovat.
30. Jedna z mála skutečností, na které se odborné kruhy u tohoto onemocnění shodnou, je to, že jde o respirační onemocnění, které se šíří kapénkami, což nerozporuje ani navrhovatel. Nařídila - li odpůrkyně za situace, kdy počet nakažených v daném území stoupá, povinnost na určených místech používat roušky, jde o opatření, které i z laického pohledu k vytčenému cíli směřuje a je pravděpodobně způsobilé ho dosáhnout. Roušky

jsou obecně nástrojem k zamezení šíření kapénkové infekce, a to notoricky užívaným, např. v nemocnicích, dokonce v běžné populaci při zvýšeném výskytu respiračních onemocnění, v době zhoršené smogové situace apod., a historicky byly užívány rovněž, za všechny lze připomenout dobu poválečnou při epidemii španělské chřipky, nebo dobu i časově vzdálenější při morových ranách. Roušky jsou dnes k omezení šíření onemocnění covid 19 užívány celosvětově. Krajský soud si je vědom otázek, které i z odborné veřejnosti zaznívají ohledně jejich efektivity právě u tohoto typu viru, nicméně i v tomto směru lze zopakovat výše uvedené – dosud neexistuje obecně přijatý odborný závěr o jejich neúčinnosti ve standardu lege artis. Lze proto vyjít ze shora popsání obecné znalosti, historicky osvědčené.

31. Co se týká počtu nakažených v porovnání s ostatními epidemiemi, ať již se jedná o epidemii prasečí chřipky nebo klasické sezónní chřipky, porovnání, které navrhovatel nabízí, je pouze intuitivní, byť opřené o odbornou zkušenost, nicméně opět žádná komplexní dlouhodobá ověřená studie, která by byla přijata odbornou veřejností, a to celosvětově, a splňovala podmínky lege artis, dosud pro krátkost existence této nemoci není k dispozici.
32. Krajský soud proto uzavírá, že přijaté opatření není takového charakteru, že by zjevně nemohlo splnit svůj účel, nejedná se ani o opatření, které by bylo zjevně diskriminační či svévolné, je přijato v minimálním možném rozsahu (omezeno na určité území a situace) a není zde ani jiný běžně dostupný prostředek, který by zcela zjevně byl schopen cíle dosáhnout s menším zásahem do práv jeho adresátů.
33. Výjimečnost spatřuje krajský soud dále v míře zásahu opatření do práv navrhovatele. Krajský soud nepochybně, že nutnost nasadit si roušku ve specifických situacích navrhovatel vnímá úkorně, nicméně tím, že opatření se netýká místa, kde navrhovatel bydlí, a z jeho tvrzení ani nevyplývá, že by se týkalo místa, kde má hlavní místo výkonu jeho práce, je jím zasažen pouze okrajově a opatření se může poměrně snadno vyhnout, pokud se zdrží cest za nakupováním a přijímání služeb, poskytovaných na dotčeném území, a nakupovat a čerpat služby bude mimo toto území. Co se týká diskomfortu při nutnosti nosit roušku, navrhovatel žádnou konkrétní potíž, kterou by mu roušky vyvolávala, neuvádí, a krajský soud obecně uvádí, že s ohledem na dobu, po kterou je navrhovatel na základě opatření nucen nosit roušku, je časově i místně natolik omezená, že s žádným zásadním diskomforem spojena není. Nadto, navrhovatel jako lékař musí být na nošení roušky zvyklý ze své profesní činnosti. Zakrytí části obličeje přitom není v našem kulturním prostředí nijak neobvyklé, když zcela běžně se používají tmavé brýle, a ještě před poměrně nedávnou dobou užívaly ženy běžně závojičky, zejména ve specifických situacích, a občas tak činí dosud (svatba, pohřeb). Co se týká zásahu do vlastnického práva žalobce, vzhledem k ceně roušky, která se podle vlastní znalosti soudu pohybuje kolem 30 Kč, krajský soud ani tento zásah nepovažuje za natolik mimořádný, aby nebylo možno po navrhovateli požadovat jeho strpění. Krajský soud se neztotožňuje ani s poukazem navrhovatele na zákaz zahalování přijatého Evropským soudem pro lidská práva, neboť zde byla poměřována jiná práva.
34. Co se námitky vztahující se k omezení hromadných akcí, provozu, služeb apod., navrhovatel žádné skutečnosti, které by mohly vést k posouzení přiměřenosti zásahu této části opatření do jeho práv, neuvedl a krajský soud se jimi s ohledem na vázanost návrhovými body, vyplývající z §101d odst. 1 s. ř. s., dále nezabýval.

35. Krajský soud proto uzavřel, že možnost zabránit či alespoň omezit šíření dosud ne zcela známé infekční nemoci ospravedlňuje požadavek na strpění časově a místně omezené povinnosti navrhovatele zakrýt si část obličeje, zásah do práv navrhovatele je tak přiměřený usilovanému veřejnému zájmu a požadavek na jeho strpění nepřekračuje spravedlivou míru. Ani tato námitka tak není důvodná.
36. Krajský soud neshledal žádnou z uplatněných námitek důvodnou, a proto návrh podle § 101d odst. 2, druhá věta s. ř. s., zamítl.
37. K plnému procesnímu úspěchu odpovídá nákladový výrok, když podle obsahu spisu žádné náklady odpůrci nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 31. 8. 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu